

24. Medisinerstudenter i fakultetets neste hundre år

Lommeuret

Jeg har et gammelt lommeur, et arvestykke. Fin gullklokke. Sveitsisk kvalitet, IWC Schaffhausen. Jeg har aldri brukt det. Uret har tilhørt min fars fetter, Leif Larsen (1904–1927), som studerte medisin i Oslo i mellomkrigstiden og fikk tuberkulose.

Det hjalp ikke å bo i Holmenkollåsen som nabo til sanatoriene der skogluft skulle være så helsebringende. Å være på hytta på Ustaoset hjalp ikke heller, selv om fjelluft skulle være enda bedre. Han døde før han ble ferdig med studiet. Hans mor døde også.

Intet hjalp.

Jeg synes lommeuret er bare uhyggelig og lar det ligge i skuffen.

Studenterdager og et kort legeliv

Odd Kinck Eide (1894–1924) var fra Bergen. Nitten år gammel, i 1913, dro han til Kristiania for å studere medisin. Han skrev brev hjem, og i det minste en del av disse brevene er blitt bevart.²⁶⁶

Det kan virke som om enkelte studentinteresser finnes i alle generasjoner. Allerede i det første brevet²⁶⁷ forteller han fra Olimbs pensjonat i Sven Bruns gate 7, der han var innlosjert: «Her bor forresten en kvindelig mediciner som er meget koselig. I dag ved bordet gav hun mig et løfte paa at faa laane et skelet naar jeg behandlet osteologien eller læren om knoklerne som jeg nu snart skal begynde med,...» Etter hvert lånte han både lærebøker og det omtalte skjelettet av henne. Skjelettet hadde hun kjøpt fra Tyskland for halvparten av det hun hadde spart opp etter å ha arbeidet som guvernante.

Medisinerstudenten, frk. Hansen, hadde en bestevenninne, frk. Tøsti, som var tannlegeelev. Som takk for at han hadde hjulpet frk. Hansen med flytting, stilte damene opp med kaker, rødvin, kortspill og måneskinnstur, så studiet hadde også sine lyse sider.

Eides brev beskriver studiesituasjonen som temmelig kaotisk. Han etterlyser en god studieplan. Det var oppslag rundt omkring som han måtte forholde seg til og det var kurspåmeldinger som må ordnes.

Eide bekymres av å høre at det var 78 påmeldt til kurset i mikroskopisk anatomi. Det kunne bare tas opp 60. Med andre ord, 18 studenter ville

²⁶⁶ Odd Kinck Eides brev til foreldrene Aadel og Per Eide, «Heimen», Minde pr. Bergen, er blitt bevart og ble stilt til disposisjon for forfatteren av Nina Spørck i forbindelse med utarbeidelsen av boka: Larsen Ø. *Legestudent i hovedstaden*. Oslo: Gyldendal Akademisk, 2002. Brevene er nærmere omtalt og referert der.

²⁶⁷ 8.9.1913.

Figur 62: Hybel med røyk og hele bayer. Her har følgende medisinerstudenter samlet seg en kveld i begynnelsen av 1920-årene: Fra venstre Niels Danbolt (1900–1984), Herman Anker (1901–1970), Arne Hognestad (1900–1959) og Audun Schjøtt (1900–1971). (Hognestads bildesamling, Riksarkivet, Oslo.)

komme til å miste et semester. Utsilingen skjedde åpenbart på grunnlag av innsatsen ved disseksjonsundervisningen.

I oktober 1913 flyttet han til Studentterhjemmet i Underhaugsveien 13. Der syntes han det var fint å være. Men studiet skremte. Den 5. oktober hadde Eide vært og hørt på eksamen, åpenbart 1. avdelings anatomi. 26 kandidater var oppe, men bare 14–16, dvs. vel halvparten, besto. Én kandidat sluttet og ga opp etter tre og et halvt års studium.

I et brev hjem av 14. november 1914 reiser Odd Kinck Eide et monument over en av lærerne: «Idag holdt prof. Schreiner en stor demonstration som varte i 4 timer. De arme folk ble meget strengt eksaminert, og de slap heller ikke riktig godt ut av det, de fleste. Det var forresten ganske uhyggelig at høre på, så spydig han kunne være. Jeg hørte en si «at det virkelig kan gå an å være så pøbelaktig infam for en professor».»

Våren etter, 10. april 1915, kunne Eide skrive hjem og fortelle at nå hadde også han vært oppe til eksamen for professor Schreiner. Eksaminasjonen hadde tatt tre kvarter og 2-300 andre medisinerstudenter hadde hørt på.²⁶⁸ Det gikk bra.

I 1920 var han ferdig med studiet. «Alt i alt har jeg 9 points over haudgrensen,...»

Men den unge legen Odd Kinck Eide fikk ikke nytte av sin gode eksamen særlig lenge. Allerede fire år senere, i 1924, 30 år gammel, hører vi at han var død.²⁶⁹ Også han var blitt rammet av tidens store svøpe, som især svingte over sykepleiere, leger og medisinerstudenter på grunn av smitteeksposisjonen – tuberkulosen.

Sverre Sørsdals brev

Medisinerstudenten og olympiadeltakeren i boksing, den senere kirurgen og overlegen Sverre Sørsdal (1900–1996) fra Hamar begynte å studere medisiner i 1919, året før Odd Kinck Eide var ferdig. Hans studentmiljø skilte seg derfor sannsynligvis ikke så mye fra Eides, selv om han var seks år yngre.

Også Sverre Sørsdal skrev brev hjem i studietiden. Faktisk skrev han regelmessige brev til sin mor Ingeborg Sørsdal (1867–1962) så lenge hun levde. Brevene er blitt bevart, slik at vi ikke bare får et innblikk i studiehverdagen, men i en leges lange yrkesliv, inkludert dramatiske år som kirur-

²⁶⁸ Det er grunn til å være litt tvilende til denne opplysningen, for så mange sitteplasser er det ikke i Aud. 13, der eksaminasjonen sannsynligvis foregikk.

²⁶⁹ NL (1996).

gisk overlege i Vardø i krigsårene fra 1940 til 1944, da Den annen verdenskrig var over for det utbombede og nedbrente Finnmarks vedkommende.²⁷⁰

Det er likhetstrekk mellom Eide og Sørsdal. Begge reiste til Kristiania for å studere og begge lyktes med å få plass på Studentterhjemmet i Underhaugsveien. Men de hadde også noe annet felles – tuberkulosen. Første del av 1921 er det ingen brev hjem til moren på Hamar. Da lå Sørsdal nemlig syk hjemme på Hamar, sannsynligvis med en tuberkuløs pleuritt.

I motsetning til for Eide gikk det bra med sykdommen for Sørsdal. Det gikk så bra at han i løpet av studietiden også kunne dyrke sin store fritidslidenskap, idretten, på høyt nivå. Selv om han var en ihuga skiløper m.m., var det boksing som var «hans» idrett. Han tok sølvmedalje i boksing ved de olympiske leker i Antwerpen i 1920, bronsemedalje i Paris i 1924 og en fjerdeplass i Amsterdam i 1928.

Sørsdals brev omtaler – blant mye annet – datidens vansker med studiefinansiering. Svært mange var avhengige av familien for å kunne studere. Sørsdals far, kemner Johan Sørsdal (1860–1919) døde like før sønnen skulle begynne på studiet. Da var det uklart om det kunne bli noe studium i det hele tatt av økonomiske grunner. Det ordnet seg for ham. Men penger er et gjennomgangstema i alle hans studietidsbrev. Det virker som om moren forvaltet midler som var lånt i en bank for at sønnen skulle kunne studere. Derfor ber han henne hele tiden sende penger. Moren var altså enke og leide ut hybler til skoleelever fra landet som gikk på skole på Hamar. Hennes økonomi er uklar. Sannsynligvis hadde hun selv ikke så mye til overs.

Gjennom begrunnelsene for brevenes ønsker om pengeforsendelser får leseren vite litt om brevskriveren unge Sverres liv som student. Levemåten var spartansk og nøktern, av og til spedd opp når det kom en og annen forsendelse av noe spiselig hjemmefra. Men Sørsdal likte også å slå seg litt løs, til og med å være «fin mann» med fine klær og delta i byens kulturtilbud. Han hadde en fire år eldre søster i Kristiania, Torbjørg Sørsdal (1896–1986).²⁷¹ Hun var ferdig utdannet og praktiserte som tannlege mens broren var medisinerstudent. De var mye sammen og hun bidro åpenbart til at økonomien gikk rundt for ham.

270 For å få et dypdykk ned i medisinstudiet i første halvdel av 1900-årene, er brevsamlingen etter Sverre Sørsdal gjennomgått i detalj, transkribert og publisert i redigert form som en del av Det medisinske fakultets jubileumbokprosjekt. For studentbrevenes vedkommende, i alt 122 brev, henvises leserne derfor til Nylenna M. «Hilsen din Sverre», *Michael* 2013;10:363-4 og til Larsen Ø. (red.) Legestudent Sverre Sørsdals brev til sin mor 1919–27. *Michael* 2013;10:365-446, som også kan leses på www.dnms.no. Det samme gjelder to av krigsbrevene: Larsen Ø. Sørsdal R. (red.) Tysk okkupasjon og russiske fly – overlege Sverre Sørsdals brev fra Vardø 1942 og 1945. *Michael* 2014; 11: 61-97.

271 Gift Hougen.

Sverre Sørsdal var også innom Studentersamfundet. Han skrev til moren om bråket den 8. oktober 1919. Studentersamfundet engasjerte seg i tidens politiske spørsmål, og denne gangen dreide det seg om storpolitikk. Første verdenskrig var riktignok over i november 1918, men i Alsace-Lorraine var fortsatt mye uklart i forbindelse med tilbakevendingen til Frankrike ved fredsslutningen etter krigen. Opp gjennom historien hadde området vært tysk, så fransk siden 1648 og så tysk igjen fra da tyskerne vant den fransk-tyske krigen i 1870. Det nærmest krampaktig tyske samfunnet skulle nå omdannes igjen til et tilsvarende fransk.

Studentersamfundet hadde fått en invitasjon til en solidaritetskonferanse med franske studenter i Strasbourg, men hadde takket nei til å delta. Dette vakte voldsomme protester. Onsdag 8. oktober 1919 var det rabaldermøte om saken i Universitetets gamle festsal, blant annet med tale av Fridtjof Nansen (1861–1930). Det ble uro og håndgemeng. Politi måtte tilkalles og det ble en stor artikkel på Aftenpostens side 2 dagen etter. Til moren skrev Sørsdal: «.. det var *liv* kan du tro; men det er jo sandt, du læser jo bare «Tidens Tegn», og det er stor skade. Den forvrenger jo alt *mulig* og er blit aldeles *umulig*.» Og Sverre Sørsdal skulle på møte om saken igjen, sammen med søsteren Magg.²⁷²

Brevene hjem inneholder en del privat stoff om familie m.v., og selvsagt atskillig om boksesporten. Mest interessant i forbindelse med fakultetets utvikling er beskrivelsene av undervisningen. F. eks. sier han at kursene i mikroskopi er meget strenge. Studentene blir ropt opp, og har noen vært borte tre ganger uten gyldig grunn, er det bare å vente til neste år!

Vi forstår at det er mange studenter og at dette er problematisk. Den 11. oktober 1919 skriver han at det hver dag er omkring 160 tilhørere på kjemiforelesningene. Anatomi forutsettes lest med utlånte skjelettpreparater foran seg. Den 23. februar 1920 skriver han at han har fått en overraskende og kjærkommen kasse fra sin tante Anna. Den inneholdt skjelettdeler – «meget gode preparater»!²⁷³

Våren 1920 var han tvunget til å gjøre noe annet – han måtte opp til eksamen i filosofi, «... ja i de sidste dagene har jeg maattet spist med boken i haanden, og med et saa tungt stof som filosofi tar det temmelig meget paa.»²⁷⁴ Han fikk 3, altså en middels karakter.

Det var atspredelser. Fødselsdagen 5. august 1920, da han fylte 20 år, ble, ifølge et brev sendt to dager senere, standsmessig feiret på Theaterkafens 2den etage med tannlegesøsteren og hennes venninne, underforstått

272 Margit Sørsdal, gift Sælleg (1898–1992).

273 Tante Anna var Anna Schjærnheim, gift Sparby, morens søster.

274 Brev 21.4.1920.

Figur 63: Professor Kristian Emil Schreiner (1874–1957) underviser anatomi i Auditorium 13, midtbygningen i universitetsanlegget i Karl Johans gate. Bildet er fra mellomkrigstiden og er hentet fra fotobasen ved MUV – Universitetets Museum for universitets- og vitenskapshistorie.

slik at søsteren tok regningen. Det viktigste som hendte Sørsdal i august 1920, var nok likevel deltakelsen i olympiaden i Antwerpen. Reisen gikk via Berlin og der opplevde han etterkrigstidens matmangel.

Etter den brevløse tiden våren 1921 da han lå syk hjemme, kom han tilbake igjen til studiet. Men bra var han ikke. Han hadde «smerter under brystet» og oppsøkte professor Peter Fredrik Holst (1861–1935) som ga ham resept på «Jodvasogen» som han skulle smøre på. Dette var en jodforbindelse som ble brukt både innvortes og utvortes, og han bestemte seg for å tro på at dette skulle hjelpe. I alle fall ble han bedre. Han var nå flyttet inn på Studentehjemmet, der han likte seg godt.

Da studiet begynte igjen etter juleferien i januar 1922, kunne han fortelle hvilken kamp det var om alburommet blant alle medisinerstudentene.²⁷⁵ «Da jeg kom ind til byen lørdag, gikk jeg spurenstreks til universitetet og saa efter paa de auditoriene som allerede var aapnet. Der var alt sat visitkort, ikke bare paa alle benkene, men paa hver eneste kvadratmeter av gulvet og rundt omkring langs væggene.» Bygningene åpnet ellers ikke før kl. 8 den påfølgende mandag. Han sto opp kl. 3 og gikk ned for å stille i kø utenfor Anatomisk Institutt, men der var det folk som hadde stått i kø siden kl. 2. Etter drøye fire morgentimer utenfor døren slapp de inn og han kunne skrive tilfreds til sin mor at han hadde sikret seg plass både på lese-salen og i auditoriene.

Men tidens alvor var hele tiden tilstede. Den 18. november 1922 skrev han blant annet at han hadde vært på Glittre tuberkulosesanatorium i Hakadal og besøkt en kamerat, Fredrik Mürer Hollum (1898–1983) som var innlagt der. Han kom seg og ble frisk. Men da Hollum var utskrevet og skulle ta fatt på studiet igjen, møtte han en hindring – han fikk ikke flytte inn på Studentehjemmet fordi han hadde hatt tuberkulose. På grunn av hjemmets renommé ville de ikke ha folk tilbake igjen for tidlig. Han fant seg isteden et sted å bo i en villa på Smestad. Hollum utdannet seg videre til spesialist i lungesykdommer og lungetuberkulose, en ikke uvanlig karrierevei for leger som selv var tidligere tuberkulosepasienter.

I førjulstiden 1922 var det også eksamen i kjemi, åpenbart en bøyg, der Sørsdal fikk 7, altså en haud i nedre sjikt. Skriftlig anatomieksamen foregikk i aulaen. Så var det muntlig kjemi, anatomi og fysiologi. Han skrev ikke noe om karakterer, men det gikk åpenbart bra, for i januar 1923 var han i gang med det kliniske studiet, dels på Ullevål, dels på Rikshospitalet. Nye bøker måtte til, og de var dyre. Læreboken i indremedisin kostet 140 kroner, og den måtte han kjøpe på avbetaling.

²⁷⁵ Brev 18.1.1922.

Figur 64: «Lepratur» til Bergen var en fast tradisjon for hovedstadens medisinerstudenter. Det faglige formålet var å se leprapasienter og høre forelesninger om sykdommen, men utflukten hadde også en sosial side. Her en moidag i 1925 har toget til Bergen en pause og en ukjent fotograf har knipset studentene på perrongen. (Les stud. med. Sverre Sørdsdals brev av 1915–25 om denne turen i Michael 2013; 10: 412–16.)

Figur 65: På Bergensbanen i 1959. «Lepratur» la man ut på, selv om det ikke var leprapasienter i Bergen mer, 34 år senere. Den sosiale siden var nå viktigst, blant annet fordi den innebar at man traff igjen gamle studiekamerater – Bergensmedisinerne hadde på dette tidspunktet tatt første avdeling i Oslo. Fra venstre: Dagfinn Gedde-Dahl (f. 1937), Thorstein B. Harbitz (f. 1937), Dagny Kristine Johnson (1937–1965), Kåre Overskeid (1931–2012) og Astrid Bryhni (1936–2011). (Foto: Øivind Larsen)

Figur 66: Offiserskurs for medisinerstudenter i 1920-årene inkluderte rideøvelser. (Fra Sverre Sørsdals bildesamling)

Figur 67: Offiserskurset for medisinerstudenter i 1961 hadde aldeles ikke rideøvelser på programmet, derimot øvelser i å kløve tungt utstyr med hest. (Foto: Øivind Larsen)

Men i mai 1923 var det en eksamen i kjemi igjen. I alt strøk 17 kandidater, deriblant Sørsdal og en kjemiingeniør fra Trondheim som til og med hadde tysk doktorgrad i kjemi og hadde vært amanuensis ved medisinerundervisningen i kjemi.²⁷⁶ «Det har været et haardt semester.»

Sommeren 1923 hadde Sørsdal medisiner militærtjeneste, hvilket foregikk i Fredriksvern (Stavern). Han skrev omfattende brev til sin mor om opplevelsene der og i avslutningen heter det: «Naar jeg nu ser tilbage paa rekrutskolen, maa jeg si at minderne som man har efterpaa næsten er det beste ved den .»²⁷⁷

Den 16. desember 1923 skrev han hjem at han hadde fått 8 i fysiologi. Dette var altså også en haud. «...det er en kjendt sak blant medicinerne at naar man skal op for Torup²⁷⁸ bør man helst servere ham hans egne ord. Torup som pleier at være ubehagelig overfor saa vel flinke som daarlige til eksamen var merkelig velvillig da jeg var oppe». Muntlig anatomi gikk bra, kanskje til 11, men sammenslått med svak skriftlig besvarelse ble summen 9 og da ble det likevel ikke noen laud til første avdeling.

I februar 1924 måtte han innlegges på Rikshospitalet for å opereres for to løse bruskestykker i høyre albu. Han er nøye med å forsikre moren om at dette ikke har noe med boksingen å gjøre.²⁷⁹ Det bemerkelsesverdige er at han allerede i juli 1924 var restituert og kunne delta i olympiaden i Paris og komme på bronseplass!

I 1925 hadde han klinisk undervisning på Rikshospitalet. Sørsdal nevner spesielt hud og øye i brevene. Det er interessant at han reagerer på enkelte læreres atferd overfor pasientene. Hudprofessor Bruusgaards²⁸⁰ morsomheter hadde neppe vært gangbar mynt i 2014. Det samme hører vi om i brevene fra 1927²⁸¹ om professor Brandt.²⁸² Det er bemerkelsesverdig når myter bekreftes av tidsvitner. Det er også bemerkelsesverdig at nettopp Kvinneklinikkens sjef yndet å ha kvinner som målgruppe for sine raljeringer.

I mai 1925 var medisinerkullet på «lepratur» til Bergen for å se spedalske pasienter.²⁸³ Dette var en blanding av fag og fest, men faget synes vel ivaretatt ved at spesialist i hudsykdommer og bestyrer for Pleiestiftelsen for spedalske i Bergen, overlege for den spedalske sykdom og lege ved St. Jør-

276 Brev 15.5.1923.

277 Brev 31.8.1923.

278 Professor Sophus Carl Frederik Torup (1861–1937).

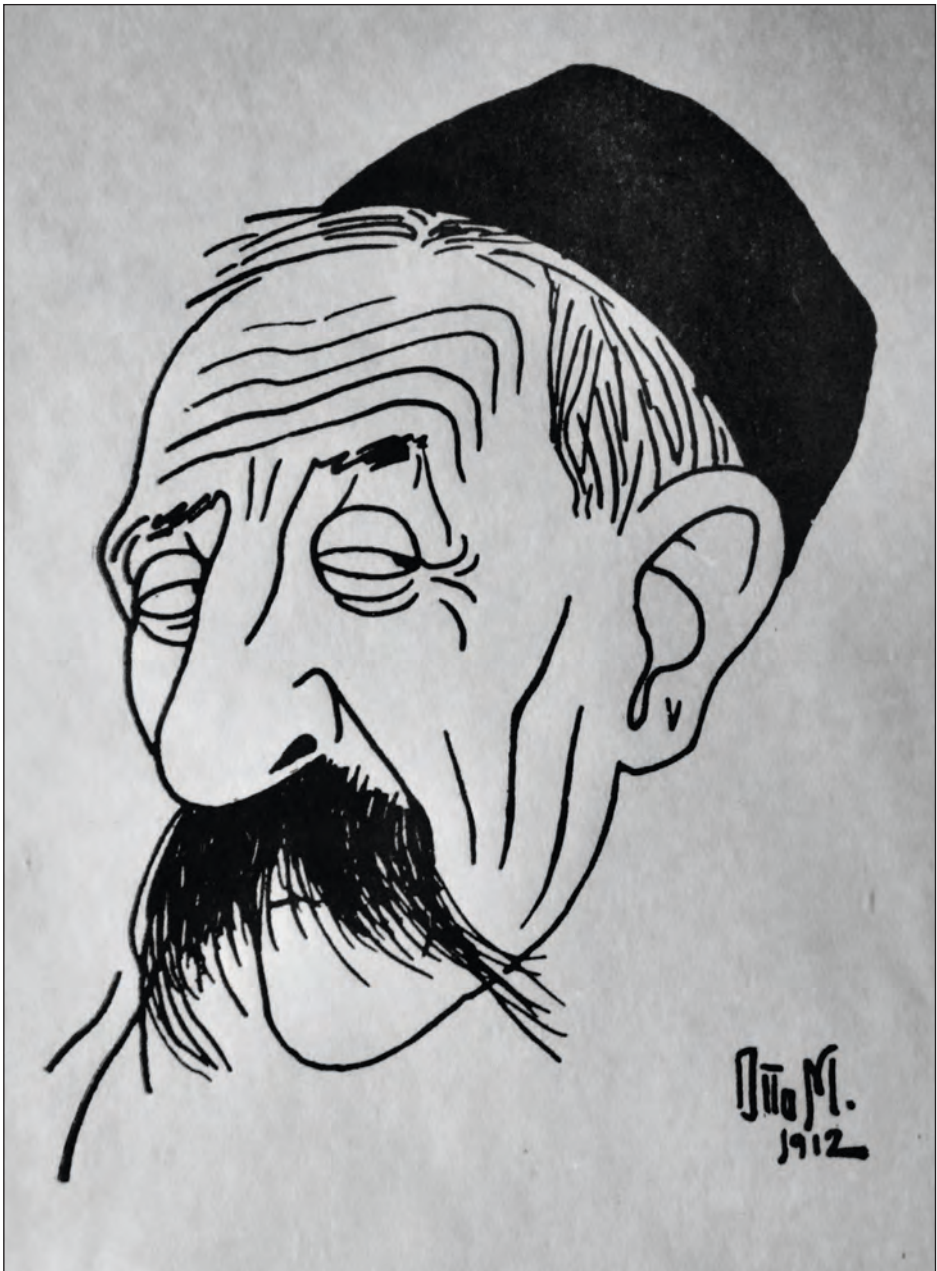
279 Brev 28.2.1924.

280 Professor Johan Gustav Edvin Bruusgaard (1869–1934).

281 Brev 18.2.1927 og 23.6.1927.

282 Professor Kristian Kornelius Hagemann Brandt (1859–1932).

283 Brev 19.5.1925.

Figur 68: Stud. med. Otto Lous Mohr (1886–1967), som selv tok avsluttende medisinsk eksamen i 1912, senere profilert professor og universitetsrektor, portretterte sin lærer i kvinnesykdommer og fødselsvitenskap, professor Kristian Kornelius Hagemann Brandt (1859–1932) samme år. (Reprofoto: Øivind Larsen)

Figur 69: Kvinner ved fakultetet er et interessant tema, blant annet fordi det er et faktum at det i 1880-årene var motstand i fakultetet mot å ta opp kvinnelige medisinstudenter, og fordi antall ansatte kvinner i vitenskapelige stillinger bare har vært langsomt stigende. Har det foregått diskriminering? Tja. Det er mulig å finne eksempler: Selv om det formelt sett ikke var snakk om en universitetsstilling, så var det likevel i universitetsmiljøet det skjedde da det skulle ansettes en lege ved den nye Kvinneklubben ved Rikshospitalet i 1914. Den meget velkvalifiserte søkeren dr. Gusta Louise Isachsen (1875–1932) fikk ikke stillingen, fordi klinikkensjefen, professor Kristian Kornelius Hagemann Brandt (1859–1932) ikke likte kvinnelige leger. (Maleri tilhørende Stiftelsen Nasjonalt Medisinsk Museum, kopi etter Kristofer Sinding-Larsen (1873–1948), foto: Øivind Larsen 2012.)

Figur 70: Kirsten Utheim Toverud (1890–1949) (her et ungdomsbilde) var best kvalifisert, men ble likevel ikke professor i barnesykdommer i 1942. Det er ansett som en forbigående, men bildet er uklart, se Schiøtz A. «Gjør deres plikt... Men la all ting skje i stillhet.» *Kvinner i folkehelsearbeidets tjeneste*. Michael 2014; 11: 28–44. *Forbigående og urettferdighet i forbindelse med ansettelser m.v. er alltid vanskelig å vurdere ut fra arkivmateriale, fordi man ikke kan bedømme det på samtidens premisser. Dette gjelder også kvinneperspektivet. Det faktum at vedkommende er kvinne, må også veies mot andre forhold.* (Se f.eks. Stien R. *Kvinner i academia – en trussel mot menn?* Tidskr Nor Legeforen 2014; 134: 736-8).

gens Hospital i Bergen, Hans Peter Lie (1862–1945) holdt forelesninger og demonstrasjoner for de tilreisende studentene i to økter hver dag. Ellers var det et rikt sosialt liv! Blant annet var Sørsdal i en overdådig middag hos medstudent Arne Torkildsens (1899–1968) skipsrederfar.

Sommeren 1925 bar det ut i militærtjeneste igjen, denne gang på Gardermoen. Brevene til moren er lange, detaljerte og velskrevne.²⁸⁴ I januar 1926 var han på offiserskurs – igjen med omfattende brev hjem.²⁸⁵ Blant annet var det rideundervisning. I juni 1926 var det mer Gardermoen²⁸⁶ og mer ridning, virkelig noe å skrive til sin gamle mor om!

Brevene fra slutten av studiet bærer preg av at målet, legetittelen, nå er i sikte. Det var da mulig for ham å ha noen legevikariater, blant annet som idrettslege.²⁸⁷ Han skriver mye om sine egne idrettslige aktiviteter og ellers om det sosiale livet i Oslo, men arbeidet med de avsluttende eksamener sier han er «... et slit uten like, vel saa slitsomt som til 1ste avdeling, og endda er det bare begynnelsen. Jeg skal endnu op 5 ganger, derav skriftlig opgave den 18de december.»²⁸⁸ Han fikk 9 i øyensykdommer, var fornøyd med det, men sukket over at han måtte lese 1500 tunge sider før eksamen i indremedisin!²⁸⁹

Våren 1927 hadde stud. med. Sverre Sørsdal et «ordentlig» legevikariat og var eneste lege for ca. 3000 mennesker.²⁹⁰ Han vikarierte for verkslege Julius Riddervold (1894–1959) ved sykehuset i Sauda.

Høsten 1927 var det avsluttende eksamener. De siste brevene fra studietiden handler om dette og om problemene med å skaffe seg en jobb etter studiet. Det ble til at han dro tilbake til Sauda igjen så snart han hadde eksamenspapiret i hånden – han rakk ikke hjemom for å hilse på moren engang!²⁹¹

I tilbakeblikk – hvordan var Sverre Sørsdals studietid? Det var i alle fall et stort prosjekt å bestemme seg for å gjennomføre et medisinstudium. Sørsdal og hans samtidige møtte et uryddig studieopplegg hvor svært mye var overlatt til den enkelte student selv, samtidig som det store antallet medisinerere gjorde konkurransen stor og usikkerheten – f. eks. hva angikk studiets lengde – var til stede hele tiden.

284 Brev 9.6.1925 og 1.7.1925.

285 Brev 16.1.1926 og 9.2.1926.

286 Brev 17.6.1926 og 4.7.1926.

287 Brev 20.5.1926.

288 Brev 8.11.1926.

289 Brev 6.12.1926.

290 Brev 12.4.1927.

291 Brev 9.12.1927.

AESCULAP.

ORGAN FOR MEDICINERE.

Redaktør: Eyvin Dahl.

Kristiania i mai.

Nummer 1.

Utkommer med 10 nr om året og koster kr. 2,50 frit
tilsendt. — Løssalg 35 øre pr. nr.

Iste Årg. 1920.

Ekspedition: Olaf Norli, Universitetsgaten 24

*Tiden til at tie er forbigangen,
tiden til at tale er kommen. —*

Medicinere.

I dag ser første nummer av «Æsculap», organ for medicinere, dagens lys.

Den er unnfanget, båret og født på »Verdens fineste fødselsklinikk». Om den også bærer fullbårenhetens tegn, får læseren avgjøre ved nærmere inspektion.

Den første tid er alltid en kritisk periode for et nytt foretagende.

Dette vil i særlig grad gjelle et »organ for medicinere», hvis publikum er så begrenset.

Det kommer an på medicinerne, om avisen skal bli levedyktig.

»Æsculap» expects every man to do his duty today, id est: vi venter og håber at hver eneste mediciner, fra de ældste ned til de yngste, trær støttende til ved å tegne abonnement og ved å skrive artikler.

I 7 år går vi her, mellom 5 og 600 mann, ved »det Kgl. Fredriks», på »Riget» og på »K. K.» — Det faller av sig selv at dette setter sit preg på oss. —

»Æsculap» ser det som sin oppgave å danne et binneledd mellom alle medicinere. Den skal oppelske standsfølelsen hos dem, den skal vise dem hvor mange interesser de i virkeligheten har felles. — Den skal fremme kameratskapet og bringe samtlige medicinere, fra dem som »spiller poker» på »K. K.» til dem som puger i Domus media, i kontakt med hverandre.

Gjennom alle tider har det været kotyme at en redaktør for studentaviser og lignende tvilsomme affærer uttaler følgende: »Det er under meget sterke tvivl, at vi har ladet os bevæge til at mottage denne ansvarsfulde stilling».

Vi ser os desværre nødsaget til å bryte med traditionen, idet vi til vår beskjæmmelse må bekjenne, at vi går til dette arbeide med stor glede og lysegrønne forhåbninger.

Den tilslutning tanken til dato har funnet blant medicinere, når saken er diskutert mann og mann imellem og på de respektive stamkneiper skulle borge for, at »Æsculap» får en lang og smertefri tilværelse.

La nå bare gjerning følge på ord.

Vi sier med »Aron»: »Værer ikke undseelig!»

Livsforsikring

tegnes fordelagtig i
det gamle kapitalsterke
norske livsforsikringsselskap

Gjensidige

Fig 71: Æsculap – her det første nummeret (1920) av det som var et småkoselig og internt studenttidsskrift inntil 1960-årene. (Foto: Øivind Larsen 1968)